

'Park Spoor Noord toont dat de Bouwmeester goed is voor bouwmarkt én politiek. Het heeft zowel een architecturale als een economische meerwaarde', zegt Boie. © Wim Daneels

gelijktijdige inkanteling in Wonen, Milieu, Mobiliteit, Welzijn en Landbouw.

3. Er is de fel gehekeldde verandering van één Bouwmeester (met team) naar een meerkoppig College van Adviseurs onder voorzitterschap van de Vlaams Bouwmeester. Koen Van Syngel vreest een praatbarak (*DS 2 augustus*), maar rest ons iets anders dan overleg? Ontstaat architecturale en ruimtelijke kwaliteit niet vanuit een open reflectie over de vormgeving van onze leefomgeving? Gebeurt deze visievorming niet best vanuit een breed professioneel overleg? Kunnen daarbij niet best alle beleidsdomeinen betrokken worden? En

biedt het middenveld niet een extra bron van kennis en ervaring? Naar voorbeeld van Nederland kan elke adviseur een specifiek beleidsdomein dekken, zoals Wonen, Welzijn, Milieu, Mobiliteit. Eventueel kunnen bijzondere adviseurs ingeschakeld worden voor urgente problemen (overstromingen) of crisisgebieden (Limburg). In een Bouwmeestercollege kunnen de adviseurs met elkaar in overleg treden en de specifieke materies afwegen binnen het kader van een algemene kwaliteitsbewaking. Is een dergelijk scenario niet juist een mogelijkheid om een ambitieus vierde hoofdstuk te breien aan de werking van de Bouwmeester?

Vaak zijn het niet de nikabdragende vrouwen die participatie weigeren, maar de meerderheids-samenleving

de Universiteit Gent verrichtte, blijkt dat de invoering van het boerkaverbod geleid heeft tot toegenomen agressie. De ergernis over nikabs en boerka's, die er ook voor het verbod al was, lijkt te worden versterkt en 'gelegitimeerd' door het verbod. Het maakt dat mensen zich gerechtigd voelen zelf over te gaan tot actie. Dat doet zich niet alleen voor in België. In Frankrijk, het enige andere Europese land met een nationaal boerkaverbod, zie je dat ook. Daar hebben zich verschillende gelijkaardige zaken voorgedaan. Eén daarvan leidde in maart vorig jaar al tot de veroordeling van de dader. De betrok-

kene motiveerde zijn daden uitdrukkelijk door te verwijzen naar het verbod op gezichtsbedekkende kleding. Het openbaar ministerie had daar geen oren naar. 'De vrouw was het slachtoffer van zwaar geweld en gewone burgers zijn niet gemachtigd om zelf de wet op te leggen. Anders leven we niet meer in een rechtsstaat', zo luidde de reactie. Je kan natuurlijk zeggen dat de problemen met de gezichtssluier zich niet meer zouden voordoen als iedereen zich gewoon aan het verbod houdt. Hoewel ik zeker niet pleit voor burgerlijke ongehoorzaamheid, is het wel zo dat dit voorbijgaat aan de belangrijkste reden voor het verbod. Die luidde dat het harmonische 'samenleven' (le vivre ensemble) zagezegd werd aangetast doordat vrouwen met gezichtssluiers niet kunnen communiceren en weigeren deel te nemen aan de maatschappelijke dynamiek. Dit was trouwens ook de enige doelstelling die overeind bleef bij toetsing van het Franse verbod door het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens. Wat we in de praktijk echter zien, is dat het vaak niet de nikabdragende vrouwen zijn die communicatie of participatie weigeren, maar dat de meerderheidsamenleving dit doet wegens de maatschappelijke aanstoot die ze neemt aan gezichtssluiers. En hoewel die aanstoot begrijpelijk is, gaat zij – sinds de invoering van het verbod – in toenemende mate over in agressie. De vraag is dan ook of de overheid, met het boerkaverbod, niet aan *blaming the victim* doet. Zou zij belaagde en onpopulaire minderheden niet juist moeten beschermen, in plaats van gevoelens van aanstoot te versterken?

Jogchum Vrielink
Postdoctoraal onderzoeker
aan de KU Leuven.

Het is een fantasie om de Bouwmeester voor te stellen als een onvermurwbare voorvechter van kwaliteit. Een instrument als de Vlaams Bouwmeester is niet vrij van pragmatisme of zelfs opportunisme

BRIEF VAN DE DAG

Draag zorg voor de mantelzorger

Het artikel 'Nog liever een pak slaag dan kleinkinderen niet meer zien' (*DS 18 augustus*) stelt dat 40 procent van de ouderen een matig tot hoog risico loopt om door de mantelzorger te worden mishandeld. Uit tal van ontmoetingsmomenten die Ons Zorgnetwerk al vijftien jaar organiseert met mantelzorgers en zorggebruikers, ervaren wij vooral een tomeloze inzet, een verhaal van vriendschap, liefde en solidariteit tussen zorgers en zorgbehoevenden. Uit heel wat onderzoeken blijkt dat de overgrote meerderheid mantelzorgers dit 'gratis zorgen voor' een verrijkende ervaring vindt, veel dankbaarheid en erkenning terugkrijgt en het zeker opnieuw zou doen. Als er dus iets misloopt, is dat niet alleen de individuele verantwoordelijkheid van één mantelzorger. Als mantelzorgers 'overvraagd' zijn, is de samenleving mee verantwoordelijk. Het gevaar is dat we in tijden van besparingen de gratis zorg handen overbelasten, en de broodnodige aanvullende professionele thuishulp terugschroeven of te lang uitstellen. Mantelzorgers hebben prioritair recht op gezinszorg, oppas, nachtopvang, poets-hulp, hulpmiddelen – en dit zonder wachtlijsten. Het gaat ook over evenwicht zoeken tussen draaglast en draagkracht, en dat is geëvolueerd. Behalve de generatie gepensioneerde zestigplussers die voor hun (schoon)ouders, hun man of vrouw zorgen, is er nu de sandwichgeneratie: de actieve veertiger of vijftiger die zijn job combineert met zorg voor de kleinkinderen en zijn soms al licht of zwaar zorgbehoevende ouders. Deze groep mantelzorgers zoekt actief op internet naar professionele ondersteuning, belt naar onze hulplijn om de sociale voorzieningen in hun regio te onderzoeken en te vergelijken, en bestellen brochures en boeken. Ook bij deze groep mantelzorgers bevestigt de uitzondering geenszins de regel als het over mishandeling gaat. Er zijn tools die verzorgend personeel kunnen helpen om alarmsignalen van overbelasting te herkennen, en die zijn nodig. Maar wij roepen ook op tot preventie. Professionele hulpverleners moeten mantelzorgers als gelijkwaardige en volwaardige partners in de zorg zien en ook zo met hen samenwerken. En dat kan nog véél beter. Om te voorkomen dat zorg ontspoord moeten we zorgverleners opleiden om hen beter te leren omgaan met mantelzorgers, hen leren hoe ze de draagkracht van mantelzorgers kunnen verhogen.

Anne Dedry, directeur Ons Zorgnetwerk

Wie wint De Standaard Solidariteitsprijs ?

De Standaard Solidariteitsprijs is een uitgelezen kans om de wereld van het goede doel met die van de goede communicatie te laten samenwerken, met krachtige advertenties als resultaat. Uit alle inzendingen selecteerden we de 25 beste en publiceerden ze afgelopen weken in de krant. U bepaalt wie aan de haal gaat met de publieksprijs en binnenkort nog 3 maal een *full page*-advertentie wint in *De Standaard*. **U kunt uw stem nog uitbrengen tot en met donderdag 4 september, 12 uur 's middags.** Op zaterdag 6 september worden de winnaar van de publieksprijs en van de juryprijs bekendgemaakt in *De Standaard*. www.standaard.be/solidariteitsprijs